

Arrest

nr. 240 462 van 3 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. Hardy
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2020.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 11 augustus 2020 waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 18 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. Hardy en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Venezolaanse nationaliteit te hebben, dient een verzoek om internationale bescherming in op 20 februari 2019.

1.2. Zij wordt op 7 juni 2019 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 25 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de stad Valencia in de provincie Carabobo. U studeerde Buitenlandse Handel aan de universiteit van Valencia en werkte er als apotheekeassistent in het lokale ziekenhuis. U bent ongehuwd.

Sinds 2014 bent u aangesloten bij de katholieke oppositiepartij COPEI. Als militant lid hielp u bij de coördinatie van activiteiten en nam u deel aan diverse workshops, vergaderingen en demonstraties.

In mei 2017 werd u tijdens een demonstratie door een patrouille van de gerechtelijke politie tegengehouden en opgepakt. U werd beschuldigd van landsverraad en werd gedurende één nacht vastgehouden. Nadat uw ouders smeergeld betaalden, werd u vrijgelaten. Uw broer verliet hierna het land en trok naar Spanje.

Hierna was u niet meer politiek actief en stopte u uit angst ook met uw werk en studies. U hield zich gedurende twee jaar thuis gedeisd. In 2019 hernam u uw politieke activiteiten en ging u terug demonstreren. Toen u op een dag begin februari terug thuis kwam na een betoging, bleek dat er in uw huis was ingebroken. Hierna besloot u het land te verlaten.

Op 5 februari 2019 verliet u Venezuela. U werd korte tijd vastgehouden op de luchthaven maar mocht uiteindelijk toch vertrekken. U kwam op 7 februari 2019 in België aan, waar u op 20 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; een brief van J. Z., de lokale voorzitter voor de staat Carabobo van COPEI, waarin hij uw activisme voor de partij beschrijft; een print van een foto die op een demonstratie werd genomen; prints van uw Instagram-profiel en een lijst met de op Instagram door u gevolgde personen; foto's van een beschadigde wagen; vlieg- en bustickets.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

*Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, **Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report** van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op*

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_2_0190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U stelt dat u door de Juntas Comunales in Venezuela wordt vervolgd wegens uw activisme voor de partij COPEI. U werd door de gerechtelijke politie van landsverraad beschuldigd omdat u aan antiregeringsmanifestaties hebt deelgenomen. U vreest dat u bij terugkeer naar Venezuela door de juntas comunales zal worden ontvoerd en gefolterd.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u wegens uw politiek activisme in Venezuela wordt vervolgd.

Zo wordt ten eerste opgemerkt dat uw verklaringen aangaande uw politiek activisme vaag en weinig concreet zijn. U stelt dat u sinds 2014 politiek actief was en dat u als militant lid vier keer per week naar het huis van de partij COPEI ging om workshops en vergaderingen bij te wonen (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 07.06.2019 (verder CGVS I), p. 4 en zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 04.09.2019 (verder CGVS II), p. 2-3). Het is dan ook vreemd dat u, wanneer u gevraagd wordt om uw politieke activiteiten in detail te bespreken, op de vlakte blijft en er amper in slaagt om concrete voorbeelden te geven. Gevraagd naar de inhoud van de vergaderingen waar u vier keer in de week aan deelnam, stelt u in eerste instantie louter dat jullie algemeen spraken over de manier waarop jullie uit de dictatuur zouden geraken en wat jullie konden doen (zie CGVS II, p. 3). U stelt ook dat er u richtlijnen werden gegeven, maar u licht die niet verder toe (ibid.). Verder stelt u ook dat J. Z. u vertelde over het landelijke project en de politiek die hij wilde implementeren en de manier waarop hij het land wilde veranderen (ibid.). Gevraagd om wat meer te vertellen over die politiek, blijft u algemene verklaringen afleggen en stelt u dat jullie een verbetering van de situatie in jullie land beoogden en dat jullie spraken voor de mensen die het hardste nodig hadden. U voegt eraan toe dat jullie op zaterdagen naar de armen gingen, eten maakten en voedsel bedeedden en dat jullie de armsten hielpen om hun problemen die veroorzaakt werden door de dictatuur, te verbeteren (ibid.). Hierop gevraagd of u wat meer kan vertellen over de workshops waaraan u deelnam, komt u niet verder dan te stellen dat die werden gehouden om de politiek te sturen en dat er werd gesproken over rechten en wetten en wat er moest gebeuren om Venezuela beter te doen werken en de regering te doen vallen (ibid.). Vervolgens gevraagd om concreet te beschrijven wat er in de workshops werd besproken, verwijst u echter louter naar de corruptie in het land en dat jullie afspraken wat nodig was om die uit te roeien (ibid.).

Gevraagd wat er dan concreet nodig is volgens de partij om die uit te roeien, komt u niet verder dan de verandering van de regering te vermelden (ibid.). Van u, die als militant lid jarenlang tot vier keer per week deelnam aan bijeenkomsten van COPEI, mag er redelijkerwijze worden verwacht dat u meer concrete en gedetailleerde verklaringen kunt afleggen over het deze bijeenkomsten.

Bovendien is het vreemd dat de brief die u voorlegt om uw politiek activisme te staven en die door J. Z., regionaal voorzitter van COPEI voor de deelstaat Carabobo, werd opgesteld, vermeldt dat u organisatrice en leidster van de werkgroepen was, maar dat u hiervan geen melding maakt wanneer u gevraagd wordt om uw specifieke rol binnen de partij te bespreken (zie CGVS II, p. 3). U stelt hierover louter vaagweg dat u militantenwerk deed, dat u mensen aansprak op straat en dat u deelnam aan tochten en marsen (ibid.). Geconfronteerd met de verwijzing in de brief naar uw rol als coördinator en leider van de werkgroepen, stelt u dat u 'een beetje' de organisator was van die groepen mensen die op straat gingen om met de mensen te praten. U vertelde waar ze moesten gaan (zie CGVS II, p. 4). Het is vreemd en ongeloofwaardig dat u uw organiserende rol niet al dadelijk toelichtte toen u werd gevraagd om uw specifieke rol binnen de partij te beschrijven, zeker gelet op het feit dat uw beweerde problemen die u het land hebben doen ontvluchten, zijn ontstaan wegens uw politiek activisme.

Nog in verband met de door u neergelegde brief van Z wordt opgemerkt dat hierin vermeld wordt dat u als vertegenwoordiger van de partij actief hebt deelgenomen aan verschillende verkiezingscampagnes. Bij het beschrijven van uw specifieke rol binnen de partij hebt u dit evenmin spontaan vermeld (zie CGVS II, p. 3). Geconfronteerd met de inhoud van de brief en gevraagd aan welke verkiezingscampagnes u dan precies deelnam, stelt u eerst in het algemeen dat er verschillende verkiezingen waren, om vervolgens enkel naar één verkiezing, die van 2014, te verwijzen (zie CGVS II, p. 4). U stelt dat dit verkiezingen waren op staats- en op regionaal niveau, waarbij burgemeesters werden gekozen (ibid.). Het is dan ook vreemd en ongeloofwaardig dat u zich, gevraagd wie er dan burgemeester werd na deze verkiezingen, de naam van de verkozen burgemeester niet herinnert (ibid.). Gevraagd of u hierna nog aan andere verkiezingscampagnes hebt geassisteerd, stelt u dat er geen meer zijn geweest (ibid.). Vervolgens gevraagd of er in 2017 dan geen regionale verkiezingen werden gehouden, stelt u dat die niet werden gehouden (ibid.). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat er in oktober 2017 wel degelijk nog regionale verkiezingen op staatsniveau werden georganiseerd en gehouden in Venezuela.

Daarenboven wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u, die sinds 2014 actief was voor COPEI en als militant lid vier maal per week deelnam aan activiteiten voor de partij, niet meer bewijzen kunt neerleggen van uw activisme. Om uw activisme aan te tonen legt u, naast de hierboven beschreven brief van J. Z., immers enkel één foto neer die op de demonstratie in februari 2019 werd genomen en printscreens van uw Instagram-profiel en een lijst met uw volgers en gevolgde accounts. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u uw jarenlange politieke activisme met meer documenten kan staven, zelfs al werd uw GSM in 2017 door de politie geconfisqueerd (zie CGVS II, p. 11).

Gelet op het feit dat u amper documenten neerlegt met betrekking tot uw politiek activisme, het feit dat uw verklaringen met betrekking tot uw politiek activisme onvoldoende concreet zijn en tegenstrijdig met de door u neergelegde documenten en het feit dat uw kennis over de recente verkiezingen in Venezuela zeer beperkt is, kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake uw politiek activisme.

Bovendien zijn ook uw verklaringen in verband met de problemen die u als gevolg van dit activisme in Venezuela zou hebben gekend, tegenstrijdig en ongeloofwaardig. Zo stelt u dat u, nadat u in mei 2017 bij een antiregeringsmanifestatie werd opgepakt, stopte met uw politieke activiteiten, uw studies en uw werk en dat u werkelijk alle contact met de politiek verbroken hebt tot uw deelname aan het protest in 2019 (zie CGVS II, p. 5, 7 en 9). U stelt dat u uit vrees voor uw fysieke integriteit en uw leven stopte met uw werk en studies, omdat zich aan uw werk dikwijls anti-regeringsmanifestaties voordeden (zie CGVS II, p. 6-7). U stelt ook dat er zich in de buurt van uw woning een junto comunal bevond, met informanten die werken voor de dictatuur (zie CGVS II, p. 8). Het is dan ook vreemd dat u, wanneer u ermee geconfronteerd wordt dat de door u neergelegde brief van uw partij waarin uw activisme staat beschreven dateert van juni 2018, stelt dat J. Z. u deze brief persoonlijk thuis overhandigde en dat hij in de periode dat u thuis zat na het incident van 2017 meermaals bij u thuis langs kwam (zie CGVS II, p. 9-10). Het is bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u gedurende twee jaar lang niet gaat werken of studeren, uit vrees dat u met de oppositie zal worden geassocieerd en zal worden opgepakt, maar dat u in die periode wel meermaals bij u thuis bezoek ontvangt van een regionale leider van een oppositiepartij. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat de organisatrice van de junto comunal niet weet wie J. Z. is omdat hij van een andere stad afkomstig is (zie CGVS II, p. 10). Het is echter vreemd en ongeloofwaardig dat u er van uitging dat een dergelijk figuur niet beter gekend zou zijn bij de pro-regeringsinformanten in uw buurt.

Zeker aangezien u al was opgepakt wegens uw politiek activisme en gelet op de angst die u had dat u opnieuw zou worden opgepakt, is het vreemd dat u het risico zou lopen om de lokale voorzitter van uw partij bij u thuis te ontvangen.

Bovendien is het vreemd en ongeloofwaardig dat u, nadat u zich eerst twee jaar lang thuis gedeisd hield en niet ging werken of studeren omdat u zo met de oppositie in verband zou kunnen worden gebracht, in februari 2019 besloot om opnieuw te gaan protesteren en dit nauwelijks twee weken nadat uw moeder uit angst voor de algemene situatie en wat er u was overkomen in 2017, het land verlaten had (zie CGVS II, p. 7 en 8).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw lidmaatschap van de partij COPEI en uw deelname aan enkele massademonstraties, niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van COPEI of uw deelname aan enkele antiregeringsdemonstraties.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De inhoud van de brief van COPEI blijkt tegenstrijdig aan uw verklaringen (zie supra). Bovendien staat in dit document niets vermeld over de problemen die u met de Venezolaanse autoriteiten zou hebben ondervonden. Uit de prints van een foto die tijdens een demonstratie en uw Instagram-profiel, blijkt niet dat als militant lid voor COPEI actief was en dat u als gevolg van uw politieke activiteiten problemen ondervond. Uit de foto's van de vernielde wagen kan niet worden afgeleid aan wie het voertuig toebehoort en door wie en in welke omstandigheden het werd vernield. Deze stukken kunnen dan ook bezwaarlijk dienen om uw problemen aan te tonen. De door u neergelegde reisdocumenten (vliegen bustickets) tonen enkel aan dat u vanuit Venezuela naar België bent gereisd, hetgeen niet wordt betwist. Het door u neergelegde paspoort bevat dan weer enkel informatie omtrent uw nationaliteit en identiteit, gegevens die in deze beslissing niet dadelijk ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de

bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de

politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een appreciatiefout en schending van artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 van de Vreemdelingenwet aan.

Wat de algemene situatie in Venezuela betreft stelt verzoekster dat de situatie zeer complex is en gekenmerkt wordt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zij stelt dat het CGVS de problemen in het land minimaliseert in strijd met de vaststellingen van de internationale gemeenschap en internationale waarnemers. Zij wijst op een aantal ontwikkelingen die pertinent zijn om de geloofwaardigheid van verzoeksters vluchtrelaas te toetsen en om aan te tonen dat zij een reëel risico het slachtoffer te worden van ernstige bedreigingen van haar leven of persoon in de zin van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Zij wijst ten eerste op de grote politieke instabiliteit en stelt dat sinds de verkiezingen van mei 2018 het land in twee verdeeld is en er talloze manifestaties van geweld zijn. Zij betoogt dat “*Maduro blijft gesteund door het leger en twijfel niet om macht en geweld te gebruiken (stuk 4), terwijl de oppositiebeweging niet over een gewapende arm beschikt (stuk 5, pg. 7). De situatie is verward, complex, gewelddadig en gevaarlijk. Burgers maken zich grote zorgen over de gang van zaken. Inderdaad, geconfronteerd met het feit dat de bevolking verdeeld is in twee afzonderlijke clans, elk met zijn politieke figuur, vinden veel gewelddaden plaats, vooral tijdens demonstraties. Een zeer groot aantal burgers is door het leger bedreigd of mishandeld en sommigen zijn zelfs omgekomen (stuk 5, pg. 5)*”. Zij wijst er verder op dat “*Met de mislukte poging tot staatsgreep van 30 april 2019 is Guaido zijn “élan” een beetje verloren, en zijn positie werd zodanig verzwakt dat hij toezei voor onderhandelingen met Maduro, een aanbod dat hij eerder afwees (stuk 5, pg. 7). Deze situatie is heel alarmerend, want dit betekent dat Maduro machtig en “ongenaakbaar” blijft...*”.

Wat betreft de veiligheidssituatie en de repressie tegen (politieke) opposenten van de regering, wijst verzoekster er op dat de COI Focus Venezuela – Situation sécuritaire stelt dat de veiligheidssituatie bijzonder complex is en gewelddadig, zelfs extreem gewelddadig (stuk 6, p. 4), dat het één van de meeste gewelddadige landen ter wereld is (*Ibidem*, p. 5).

In de COI Focus *addendum* van 1 juli 2019 wordt gesteld dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft en dat de repressie van tegenstanders van Maduro wordt opgevoerd en citeert pagina 7. Zij stelt verder dat *“Verschillende bendes, paramilitaire groeperingen zijn inderdaad actief en oefenen geweld uit ten aanzien van de bevolking. In veel gevallen zijn ze ofwel politiek gelinkt aan de overheid ofwel worden ze getolereerd door de overheid”* en citeert vervolgens p. 10-11 van de COI Focus van juli 2019. Zij stelt dat verder dat niet alleen personen met een bepaald profiel maar alle deelnemers aan demonstraties blootgesteld worden aan arbitraire aanhoudingen en politie geweld. Zij citeert verder nog in dit verband HRW, *“Crackdown on dissent. Brutality, torture and political persecution in Venezuela”*, 29 november 2017 en UN Human Rights office of the high commissioner, *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, juni 2018.

Wat de economische en sociale rechten tenslotte betreft, stelt verzoekster dat de ernst van de algemene situatie duidelijk omschreven wordt in een rapport van de Britse overheid, Foreign and Commonwealth Office, *“Human Rights and Democracy”*, 2018. Daaruit blijkt dat er sprake is van ernstige voedseltekorten en een volledig falende gezondheidszorg en extreem hoge moordcijfers. Zij citeert vervolgens ook met betrekking tot de ineenstorting van de gezondheidszorg UN Human Rights office of the high commissioner, *“Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, juni 2018; The Lancet, *“The collapse of the Venezuelan health system”*, 7 april 2018, vol. 391, pg. 1331 en stelt dat door hyperinflatie en de vlucht van het medisch personeel de situatie onmogelijk tot een verbetering van de gezondheidszorg hebben geleid en citeert in dit verband ook HRW, *“Les chiffres clés de la crise sanitaire”*, 15 november 2018. Verder wijst verzoekster op het feit dat ook volgens het OHCHR rapport ernstige voedseltekorten zijn en dat de COI Focus van 2018 wijst op de impact van de crisis op vrouwen (p. 19). Ook het rapport van de Britse overheid stelt dat vrouwen vaak het eerste slachtoffer zijn van een crisissituatie zoals in Venezuela en ook in de pers wordt gewag gemaakt van een land dat ineenstort zonder vooruitzichten op beterschap (stuk 15). Zij wijst er op dat het UNHCR reeds in maart 2018 stelde dat er een bijzondere nood is aan internationale bescherming voor grote aantallen gevluchte Venezolanen (stuk 12) en dat er gelijkaardige bemerkingen worden gemaakt in de COI Focus *“Venezuela — Veiligheidssituatie (addendum)”* (stuk 5, pg. 9 *in fine*) en in de COI Focus *“Venezuela — Situation sécuritaire”* (stuk 6, pg. 5 en 10). Zij besluit dit onderdeel van haar verzoekschrift door te stellen dat *“Het loutere feit dat de hierboven geschetste problemen van ‘socio-economische aard’ zijn, is niet afdoende om te beweren dat er geen sprake zou kunnen zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig 48/4 §2 b) van de Vreemdelingenwet. Het economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen dwingt Venezolanen in een mensonwaardige situatie en heeft tot gevolg dat een terugkeer naar Venezuela ernstige schade aan verzoekster zou bezorgen. In haar geval zal ze thuis komen maar zal ze niet werken; tot voor haar vertrek stuurde haar broers geld door zodat ze kon voor haar basisbehoeftes voorzien. Er mag niet worden verwacht of verondersteld dat verzoekster steeds dit hulp zou krijgen in geval van terugkeer naar Venezuela. Reeds op basis van deze feiten is rechtens onmogelijk om verzoekster terug te sturen naar Venezuela, aangezien de huidige socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela, de algemene repressie van Maduro tegenover de oppositie, een ernstig bedreiging vormen voor een aantal fundamentele rechten van verzoekster. Uit bovenstaande informatie blijkt dat in het algemeen de bevolking van Venezuela slachtoffer is van de onveiligheids- en socio-economische situatie. Voor wat betreft de socio-economische situatie blijft niemand gespaard behalve een heel klein groep geprivilegeerden die nauwe banden onderhouden met de overheid. Zelfs de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen vindt dat voor een zeer groot aantal Venezolanen de nood aan internationale bescherming aangetoond is”*.

Met betrekking tot haar individuele vluchtmotieven wijst verzoekster vooreerst op een aantal elementen die niet betwist worden, met name dat *“ze is Venezolaans; ze is lid van COPEI ; sommige van haar familieleden zijn ook opposanten en leden van COPEI ; ze kent goed J. Z., voorzitter van de partij in de deelstaat ; ze nam deel aan marsen, optochten en manifestaties ; ze is twee jaren lang thuis gebleven uit vrees voor haar fysieke integriteit ;ze is uit haar land gevlucht, zoals één van haar broers en haar moeder (naar Spanje); ze werd zwaar gecontroleerd op de luchthaven en in een zaal geplaatst voor haar vertrek »*. Verder stelt ze dat verwerende partij een appreciatiefout maakt door te stellen dat enkel leden van de oppositie die een hoge functie hebben of een bepaald profiel hebben door de regering gevisieerd worden en verwijst naar de hoger geciteerde informatie waaruit blijkt dat *“de repressie van Maduro voornamelijk het “gewone” volk treft die aanwezig is gedurende de manifestaties en minder “zichtbare” mensen worden het meest getroffen. Verzoekster is lid van de politieke partij “COPEI”. Dit lidmaatschap wordt niet in kwestie gesteld door verwerende partij. Ze heeft verschillende activiteiten met het partij gedaan en was een actieve lid en militant. Ze had ook de rol van “leidster en coördinatrice/organisatrice” binnen de partij en moest mensen organiseren en mobiliseren (zie infra).*

Zelfs los van dit element, is het feit dat verzoekster een lid is van een oppositie-partij genoeg om in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken aangezien de politieke en actuele context in Venezuela en de systematische vervolgingen van tegenstanders (supra). Verzoekster benadrukt nog eens dat de vaststelling van verwerende partij volgens welke “het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaat om erkend te worden als vluchteling” (pg. 2 bestreden beslissing) voortvloeit uit een appreciatiefout en dat de recente informatie toegevoegd aan dit verzoekschrift het tegendeel bewijst daar Maduro opposanten in het algemeen viseert. Deze niet betwiste elementen zijn in se voldoende om de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekende partij te erkennen aangezien de algemene situatie in Venezuela en het geweld dat ontstaan is tussen opposanten en regering en de algemene repressie die Maduro de laatste jaren heeft uitgeoefend en steeds uitoefent. De bedreigingen en de detentie, de huiszoeking, alsook de versterkte controle op de luchthaven, die verzoekster heeft allemaal meegemaakt, versterken haar profiel en de risico’s tot vervolgingen”.

Wat verzoeksters politiek activisme betreft, verduidelijkt verzoekster dat zij “inderdaad gezegd dat ze vier keer per week activiteiten van de partij deed toen ze een lid werd, maar ze heeft ook uitgelegd dat ze sinds 2015 moest studeren en werken (rapport CG VS I, pg. 6). Daarmee wou ze zeggen dat ze minder tijd had om deel te nemen aan deze activiteiten en dat ze dat niet vier keer per week deed. Ze ging wel steeds regelmatig (elke week), en bleef zeker heel actief binnen de partij, maar het aantal keren dat ze deelnam aan de activiteiten van de partij varieerde van week tot week. Het varieerde niet alleen omdat verzoekster een vol schema had, maar ook omdat de activiteiten van de partij werden aangepast aan de komende evenementen. Bijvoorbeeld, zou er een manifestatie binnenkort gebeuren, dan zou J. Z. op voorhand iedereen oproepen voor een vergadering in het huis van de partij. Daar zouden ze discussiëren over de praktische aspecten van de manifestatie: waarom, waar en wanneer zal die gebeuren, welke traject zal gedaan worden, waar moeten ze zich allemaal verzamelen, wie zal er zijn als publieke figuren en wanneer zullen ze aanwezig zijn, ... Vooraf had Meneer Z. ook met de andere lokale voorzitters van COPEI in de andere deelstaten gesproken (soms hadden ze zelfs vergaderingen met elkaar in Caracas om deze discussies te houden), om de coördinatie tussen de verschillende steden zeker te maken. Het was zo dat een manifestatie eerst in een stad zou beginnen, en daarna verder in andere steden, en dat ze de informatie daaromtrent deelden tussen elkaar”.

Wat betreft de inhoud van de vergaderingen, geeft verzoekster toe dat haar opmerkingen tijdens het gehoor niet erg nauwkeurig waren maar dat ze niet begreep hoe ze “concreet” moest zijn en nu weet dat ze meer concreet had moeten zijn. Zij verfijnt haar verklaringen over deze vergaderingen als volgt: “als er bijvoorbeeld een mars of een manifestatie gepland was, dan ging de vergadering daarover, en die focuste dan meestal op de “logistieke” aspecten. J. Z. legde de algemene situatie uit (wat gebeurt er momenteel en waar in het land?) en gaf “richtlijnen”, dwz. instructies betreffende de plaats, de uur, ... waar iedereen zich moest verzamelen. Het doel was om het meest bereid te zijn en om het grootste groep te vormen voor de partij tijdens de evenement. Het gebeurde ook soms dat ze samen banners zouden maken, voor de komende manifestatie, waarop de woorden “vrijheid” of “verandering van regering” (vrije vertaling van het Spaans) werden geschreven. Dit was vrij, en leden mochten ook deze banners thuis maken voor zichzelf. Deze marsen en de manifestaties waren niet alleen maar marsen sensu stricto. Verzoekster legt uit dat deze ook toegewijd waren aan het ontmoeten van belangrijke oppositiefiguren zoals Mevrouw Maria Corina Machado en Meneer Identique Capriles. Als dergelijke figuren bij deze marsen waren, dan plande de partij om met hen te spreken na de evenement. Soms waren de vergaderingen in het huis van de partij tevens bestemd aan de organisatie van de activiteiten die in verschillende wijken plaats zouden nemen. Verzoekster was coördinatrice en leidster van de leden en activiteiten in haar wijk (zie infra) en moest dus directe instructies krijgen van Zamora tijdens sommige vergaderingen. Laatstgenoemde gaf altijd de algemene informatie om deze activiteiten te doen (hij zei wanneer de leden in de wijk zich moesten verzamelen, wat ze moesten uitdelen en aan wie,...). Verzoekster zou er dan voor zorgen dat de activiteit goed zou gaan ter plaatse: ze zou de tijdstip en plaats van verzameling definiëren, ze zou zien hoeveel leden er zijn en zou de rollen aan elkaar geven, enzovoort. Andere keren waren de bijeenkomsten ook echte momenten van discussie en uitwisseling over de visies, het project en de politiek van de partij (en de oppositie in het algemeen). Zoals verzoekster het al heeft uitgelegd tijdens haar gehoor op het CGVS, is de politiek van COPEI gebaseerd op humanitaire waarden en het wil de meest kwetsbare personen helpen. Om meer macht en gewicht te hebben in de nationale politieke landschap, wil het de meeste steun krijgen van de populatie, en daarom ziet de partij zijn macht enkel in link met haar, en met andere partijen van de oppositie. Daarom zijn ook alle acties van de partij gericht naar de bevolking. In tegenstelling tot de huidige politiek van Maduro wil COPEI de bevolking in begrijpen bij de democratische proces. Voor deze redenen ontmoeten de leden van de partij (inclusief verzoekster) deze populatie en proberen ze “de bericht” van COPEI te delen (ze delen voedsel uit maar praten ook met de mensen, stellen vragen over

wat ze willen, ...). Door met mensen te spreken proberen ze humanitaire waarden te verspreiden, en een verandering rechtstreeks bij de mensen te krijgen (zie rapport CGVS II, pg. 3). Met de marsen en manifestaties (waarbij ze de t-shirt "voluntad popular" dragen) willen ze de stem van de oppositie laten horen (o.a. dankzij de coördinatie van de verschillende voorzitters van de partij; zie supra). Het ultieme doel is de regering te veranderen met vrouwen en mannen die niet corrupt zijn, die de rijkdommen van het land gebruiken ten voordeel van iedereen en niet maar een klein minoriteit. Verzoekster vertelt nog dat volgens COPEI heeft Venezuela alle bronnen en middelen die nodig zijn om het levensniveau van de bevolking goed te maken; deze bronnen moeten daarvoor anders worden gebruikt en beter (met meer gelijkheid) worden behandeld. Dat is hoe de partij concreet actie neemt en dat is ook de manier waarop de partij denkt uit de dictatuur te kunnen geraken."

Wat betreft verzoeksters functie als organisatrice en leidster van de werkgroepen binnen de partij benadrukt zij vooreerst dat verwerende partij de bewijskracht en authenticiteit van het genoemde document niet in vraag stelt. Dat is volgens haar zeer belangrijk "want het feit dat verzoekster lid is van COPEI, dat ze relaties heeft met Z. en dat hij bevestigt dat ze een politiek activist is, moeten vervolgens in acht worden genomen door het CGVS. Het enige dat verwerende partij hier doet is zich vragen stellen over de redenen waarom verzoekster daarover niet spontaan heeft gesproken. Het stelt vervolgens vast dat de verklaringen van verzoekster tegenstrijdig zijn met de inhoud van de brief van Z.. Deze overhaaste conclusie kan zeker niet gevolgd worden. Hoewel betrokkene niet spontaan heeft gezegd dat ze coördinator en leidster was binnen de partij, is dat geen voldoende reden om dit element niet in acht te nemen, des te minder daar verzoekster wel heeft uitgelegd wat ze in die naam deed." Zij wijst er op dat zij zichzelf vooreerst als een militant definieert en dat zelfs als ze een hogere positie had binnen de partij ze zichzelf niet als een leider zag omdat Z. de enige echte leider was in haar ogen, waardoor ze de termen leider, organisatrice of coördinator niet spontaan gebruikt en ze ook (foutief) verklaarde dat ze mee "een beetje" de organisator van die groepen was. Maar dit neemt niet weg dat Z. hulp nodig had op het lokale vlak en dat verzoekster de leidster en coördinatrice was van de werkgroepen in haar wijk. Ze was dus kortom "een lokale leidster, en bekend daarvoor in haar wijk. Andere leden van de partij hielden ook deze hogere positie, in hun respectieve wijk. Tijdens sommige vergaderingen was het dan ook een opportuiniteit om tussen "lokale leiders" te spreken en meer weten hoe de acties bij elkaar gingen".

Wat haar deelname aan verkiezingscampagnes betreft gaat verzoekster niet akkoord met de motivering van het CGVS. Zij stelt dat haar deelname aan verkiezingscampagnes één van de eerste verklaringen is die ze spontaan heeft gemaakt bij het CGVS tijdens haar eerste gehoor (p. 4: "ik nam deel aan campagnes enzovoort (...)") en dat ze dit zei terwijl ze haar rol in het algemeen in de partij beschreef. Ze verklaarde even later "We waren betrokken bij campagnes (...) actief bij kiesbureau's" (zie p. 5). Ten tweede wijst zij er op dat zij inderdaad moeilijkheden heeft gehad om zich alles over de verkiezingen te herinneren en dat het CGVS niet in aanmerking genomen heeft dat verzoekster pas 18 jaar was in 2014, dat 2014-2017 al meer dan drie jaar geleden is en dat iedereen data vergeet. Zij heeft meerdere keren geholpen en deed telkens hetzelfde werk om de partij te steunen: flyers uitdelen op straat, ze praatte met mensen en informeerde hen onder ander dat er vals zou gespeeld worden door de regering. Bovendien heeft het CGVS ook uit het oog verloren dat verzoekster eind oktober 2017, toen de verkiezingen plaatsvonden, zij al niet meer actief was voor de partij omdat ze ondergedoken was sinds mei 2017. Ze heeft deze verkiezingen niet "meegeleefd en er kan niet van haar verwacht worden dat ze zich de datum herinnert". Ten derde wijst ze er op dat verwerende partij de authenticiteit en bewijskracht van het genoemde document niet in vraag stelt.

Wat de bewijzen van verzoeksters politiek activisme betreft stelt verzoekster dat zij zich duidelijk ingespannen heeft om haar verklaringen te staven zoals de Europese en internationale regels inzake bewijslast voorschrijven. Ze wijst er op dat ze alle mogelijke documenten heeft neergelegd betreffende haar politiek activisme "(2 lijsten van haar "Instagram-account", foto's van de wagen van Daniel, een foto van haar tijdens een demonstratie in 2019, een foto van het ingebroken huis, en een brief van de voorzitter van de partij in haar provincie). Bovendien heeft ze redelijkerwijze uitgelegd waarom ze niet meer elementen kon bieden (haar GSM werd geconfisqueerd door de politie tijdens haar arrestatie 2017)". Verder stelt ze dat "Uit een a contrario lezing van artikel 4, lid 5, punt e), van de Kwalificatie richtlijn blijkt dat wanneer de asielinstanties van mening zijn dat de asielzoeker in het algemeen ongeloofwaardig is, zoals het hier het geval blijkt te zijn, dit alleen maar kan leiden tot het verlies van het voordeel van de twijfel voor verklaringen die niet door bewijsstukken worden gestaafd. Dit zijn dus welomschreven gevolgen, en alle verklaringen die door bewijsstukken worden gestaafd, moeten nog steeds kunnen profiteren van het voordeel van de twijfel". Met verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van het EHRM (I. tegen Zweden van 5 september 2013) betoogt verzoekster dat "zij niet alleen een identiteits- en nationaliteitsdocument (paspoort) heeft neergelegd, maar ze heeft ook andere bewijsstukken ingediend

om haar asielrelaas te staven, zoals het bewijs dat ze lid en militant is binnen de partij van COPEI (brief van de voorzitter van de deelstaat), de lijsten van haar volgers en van de personen die zij volgt op "Instagram", foto's van de beschadigde wagen van Daniel, een foto van haar tijdens een demonstratie in 2019, en een foto van het huis toen die incident is gebeuren" en dat deze zeer relevant zijn voor de zaak Zij stelt verder dat verwerende partij de authenticiteit noch de bewijskracht van de brief van Z. niet in vraag heeft gesteld en dat als zodanig dit document moet worden geanalyseerd in het licht van de andere documenten die door betrokkene werden neergelegd en haar verklaringen. Tenslotte merkt verzoekster op dat het CGVS het bewijs slechts als bijkomstig ten opzichte van de verklaringen van verzoekster beschouwt, terwijl het wel degelijk bewijsstukken zijn die een volledige analyse verdienen (EHRM, I. tegen Zweden). Zij wijst in het bijzonder op het feit dat het CGVS stelt dat de brief van Z. niets vermeldt over verzoeksters problemen met de Venezolaanse autoriteiten en stelt dat deze kritiek onzinnig is en dat het CGVS zich moet focussen op wat er in het document staat. *"Verwerende partij moet zich focussen op wat er in het document staat, waarvan de geloofwaardigheid in punten b) en c) recht gezet werd. Bovendien, wat de prints van een foto die tijdens een demonstratie genomen werd en haar Instagramprofiel, verklaart het CGVS dat eruit niet blijkt dat verzoekster "als militant lid voor COPEI actief was en dat [ze] als gevolg van [haar] politieke activiteiten problemen ondervond" (pg. 4 bestreden beslissing). Wat de foto's van de vernielde wagen betreft, zegt het CGVS dat ervan niet kan worden afgeleid "aan wie het voertuig toebehoort en door wie en in welke omstandigheden het werd vernield". Volgens verzoekende partij vormen dergelijke redeneringen geen deftige analyse van de door haar neergelegde documenten. Verwerende partij moet ze samenlezen met de verklaringen van verzoekster. Deze verklaringen worden hierna besproken, onder punt 2.2.3. Ten einde moet worden onderstreept dat de foto betreffende het ingebroken huis (verzoekster heeft ze wel voorgelegd, zie rapport CGVS I, pg. 3) niet gediscussieerd werd door verwerende partij; ze heeft dus geen volledige en voldoende analyse van de door verzoekster neergelegde elementen gemaakt".*

Met betrekking tot de bezoeken van Z. aan verzoekster stelt verzoekster dat deze slechts twee keer bij haar thuis is geweest en op zijn eigen initiatief om te zien wat verzoekster deed en nieuws te rapporteren. Tijdens zijn eerste bezoek discussieerden ze over de situatie van verzoekster en hij heeft haar ook aangeraden om te vluchten. Hij was ook geen publieke figuur zoals Maria Corina bijvoorbeeld en er was dus weinig kans dat hij herkenbaar zou zijn voor de mensen van de juntas comunales van de wijk van verzoekster, zeker als hij zelden in de buurt kwam. Wat verzoeksters deelname aan de manifestatie van februari 2019 betreft stelt verzoekster dat zij heeft uitgelegd dat hij twee jaar thuis was gebleven en depressief werd. Toen Guaido zichzelf uitriep tot President op 23 januari 2019 kreeg ze weer hoop en energie. Ze besloot haar politieke activiteiten te hernemen en ze ging terug demonstreren. Het vertrek van haar moeder zou daar niets aan veranderen.

Zij stelt voorts dat zij al het slachtoffer werd van diverse vervolgingen in Venezuela; ze werd gearresteerd, bedreigd door de politie, gedetineerd, vrijgelaten dankzij het betalen van een som geld (politie is corrupt), en haar huis werd onderzocht door de autoriteiten. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dus van toepassing in deze zaak: deze elementen zijn duidelijke aanwijzingen dat haar vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico op ernstige schade reëel is. Er bestaat ook geen goede reden om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. In tegenstelling, er is ook een aanwijzing dat ze opnieuw vervolgd zal worden, op basis van het laatste incident die gebeurd is, na zijn vertrek uit Venezuela: na verzoekster laatste gehoor bij het CGVS zijn de mensen van junta comunales in haar wijk langsgesproken thuis. Ze hebben verzoeksters vader gevraagd waar verzoekster zich bevindt. Zijn vader heeft geweigerd op deze vraag te beantwoorden. Dit toont aan dat de junta comunales de ogen open houdt voor verzoekster, en als ze terug naar Venezuela, Valencia, keert, dan zullen deze mensen sowieso op haar terugvallen.

Tenslotte wijst verzoekster er nog op dat het *"heel moeilijk was om het land te verlaten (zie rapport CGYS I, pg. 14), wat nog een bewijs vormt van een vrees voor vervolgingen in haar hoofd in geval van terugkeer : wanneer ze op de luchthaven was stelden de autoriteiten heel veel vragen en verzoekster moest naar een kamertje. De autoriteiten hebben onder vals pretext haar gsm en paspoort genomen en ze moest in totaal vier uur wachten in dit lokaal. Gelukkig had verzoekster niet de brief van Zamora met haar mee in haar bagage op die dag, anders ging ze rechtstreeks naar een cel".* Zij moet dus als vluchteling erkend worden.

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus betreft, stelt verzoekster dat zij *"als lid van COPEI het slachtoffer kan worden van ernstige schade omwille van haar positie en de algemene situatie in Venezuela (artikel 48/4, b) VW). In overeenstemming met de Europese rechtspraak dat verwerende partij vermeldt in de bestreden beslissing (pg. 4), heeft verzoekende partij hier de reëel risico die ze loopt*

op ernstige schade aangetoond, en gestaafd met ten minste een begin van bewijs (brief van Zamora, foto's, lijsten van haar "Instagram-account"). Het is dus geen blote bewering. Daarenboven, aangezien de algemene onveiligheid en politieke-sociale en economische crisis, en het feit dat het land in een burgeroorlog aan het vallen is, is artikel 48/4, c) Vw ook van toepassing. Verzoekster is een jonge vrouw en is een militant van de oppositie, wat een verhoogde risico doet bestaan in haar hoofde".

In zeer ondergeschikte orde stelt verzoekster dat de beslissing vernietigd moet worden zodat verwerende partij een nieuwe beoordeling van de feiten kan maken en alle door verzoekster neergelegde documenten volledig en voldoende kan analyseren. Zij wijst er op dat de foto van het huis bijvoorbeeld niet geanalyseerd werd en dat verzoekster gehoord moet worden *"in verband met het nieuwe element die gebeurd is sinds de persoonlijke onderhouden op het CG VS (wanneer de mensen van de junta comunales zijn vader hebben ondervraagd in verband met haar situatie)".*

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Pro deo;
3. Artikel La Croix, beschikbaar op <https://www.la-croix.com/Monde/Venezuela-policedisperse-manifestation-opposition-2020-03-10-1301083317>;
4. Foreign and Commonwealth Office, Human Rights & Democracy, 2019;
5. COI Focus, Venezuela — veiligheidssituatie (*addendum*), 1 juli 2019;
6. COI Focus, Venezuela - situation securitaire, 9 april 2019;
7. HRW, Crackdown on dissent. Brutality, torture and politicalpersecution in Venezuela, 29 november 2017;
8. UN Human Rights office of the high commissioner, Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight, juni 2018;
9. LeMonde.Fr, An Venezuela, Nicolas Maduro proclame vainqueur d'une presidentielle contestee, 21 mei 2018;
10. LeMonde.fr, Venezuela : pres de vingt pays europeens reconnaissent Juan Gnaido comme president par interim, 3 februari 2019;
11. Foreign and Commonwealth Office, / Inman Rights (V Democracy, 2018);
12. UNHCR, Guidance note on the outflow of Venezuelans, maart 2018;
13. The Lancet, The collapse of the Venezuelan health system, 7 april 2018, vol. 391, pg. 1331;
14. HRW, Ves chiffres cles de la crise sanitaire, 15 november 2018;
15. Artikel, Venezuela richting afgrond: We zijn op weg naar een situatie zoals in Zimbabwe, 29 augustus 2018;
16. Amnesty, Impunité totale sous le régime de Maduro, 20 februari 2019;
17. Amnesty, Venezuela, La pénurie alimentaire, le châtement et la peur constituent la formule de la répression exercée par les autorités sous le régime de Nicolas Maduro, 20 februari 2019;
18. CNEWS, Venezuela a l'agonie, 19 maart 2019.

Verzoekster legt ter terechtzitting een aanvullende nota dd. 11 augustus 2020 neer, waarbij, in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Getuigenis van verzoeksters vader, en vrije vertaling ervan;
2. Friend request op Facebook van Mevrouw M. C.;
3. Bewijs dat Mevrouw M. C. bevriend is met de burgmeester van Valencia, Meneer A. M. (en vrije vertaling van de Google pagina);
4. Bewijs dat verzoekster de nieuwe elementen pas op 10.08.2020 heeft gekregen, en vrije vertaling ervan;
5. AMNESTY INTERNATIONAL, Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela, mei 2019, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/AMR5302222019ENGLISH.PDF>;
6. OHCHR, Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 juli 2019, https://www.ohchr.org/Documents/Countries/VE/A_HRC_41_18.docx;
7. UN News Service, Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says, 6 april 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b83c5899.html>;
8. UN News Service, UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country, 13 maart 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b83c5383.html>;

9. UN News Service, Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings', 22 juni 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b83c7074.html>;
10. European Parliamentary Research Service (EPRS), The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region, december 2018, beschikbaar op: [http://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document.html?reference=EPRS_BRI\(2018\)630343](http://www.europarl.europa.eu/thinktank/en/document.html?reference=EPRS_BRI(2018)630343);
11. Inter-American Commission on Human Rights (IACHR), Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans, 14 maart 2018, Resolution 2/18, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5aa956964.html>;
12. Human Rights Watch, World Report 2018 - Venezuela, 18 januari 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5a61ee074.html>;
13. Amnesty International, Venezuelans are taking desperate measures to escape, 27 maart 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b323247a.html>;
14. ACAPS, Venezuela situational update and 2019 outlook, 28 maart 2019, beschikbaar op: <https://www.acaps.org/special-report/venezuela-situational-update-and-2019-outlook>;
15. Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC), 2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas, 16 mei 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b28b7250.html>;
16. International Crisis Group (ICG), Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil, 23 december 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5c07a83b4.html>;
17. International Crisis Group (ICG), Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict, 31 mei 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5b1fad9e4.html>;
18. International Crisis Group (ICG), Containing the Shock Waves from Venezuela, 21 maart 2018, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/5acf26414.html>;
19. VOA News, Venezuela's Health Care System Continues Downward Spiral, 20 februari 2019, beschikbaar op: <https://www.voanews.com/americas/venezuelas-health-care-system-continues-downward-spiral>;
20. Deutsche Welle, Venezuela's health care crisis: Hospitals have 'nothing left', 19 februari 2019, beschikbaar op: <https://www.dw.com/en/venezuelas-health-care-crisis-hospitals-have-nothing-left/a-47575336>;
21. The Guardian, Venezuela crisis takes deadly toll on buckling health system, 6 januari 2019, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2019/jan/06/venezuela-health-system-crisis-nicolas-maduro>;
22. Human Rights Watch, Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises, 4 april 2019, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/report/2019/04/04/venezuelas-humanitarian-emergency/large-scale-un-response-needed-address-health>.

2.2.2. Verwerende partij legt een aanvullende nota dd. 3 augustus 2020 neer waarbij, in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: OCHCR, "*Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight*" van juni 2018 (internetlink); de "*COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 (internetlink); de "*COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 (internetlink); OHCHR, "*Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*", van juli 2019 (internetlink); "*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*" van juni 2020 (internetlink) en "*COI Focus Venezuela: Situatieschets*" van 15 mei 2020 (internetlink).

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.4.2. De kern van het vluchtrelaas van verzoekster kan worden samengevat als volgt. Volgens haar verklaringen is verzoekster aangesloten bij de politieke partij COPEI sinds 2014 en hielp zij als militant lid bij de coördinatie van activiteiten, het ronselen van deelnemers aan betogingen en nam zij deel aan verschillende workshops, vergaderingen en demonstraties. In mei 2017 werd zij tijdens een gewelddadige demonstratie tegengehouden door de politie. Ze werd meegenomen naar het politiekantoor, beschuldigd van landverraad en gedurende één nacht vastgehouden. Ook haar broer en een vriend die met haar op de betoging aanwezig waren, werden opgepakt en vastgehouden. Nadat haar ouders smeergeld hadden betaald aan de politie, werd verzoekster, alsook haar broer en de vriend vrijgelaten. Na deze gebeurtenis verliet haar broer Venezuela en ging naar Spanje. Verzoekster had evenwel niet de financiële middelen om toen te vluchten en bleef in Venezuela. Zij stopte al haar politieke activiteiten, haar studies en ging niet langer werken in het ziekenhuis maar bleef thuis en hield zich gedeisd. Nadat Guaido zichzelf had uitgeroepen tot interim-president, besloot verzoekster opnieuw deel te nemen aan de massademonstraties in februari 2019. Enkele dagen na haar deelname aan een manifestatie op 2 februari 2019 in Valencia, werd bij haar thuis ingebroken, waarna zij op 5 februari 2019 het land verliet. Op de luchthaven werd zij gedurende 4 uur in een aparte kamer gezet en ondervraagd door de Guardia Nacional, maar uiteindelijk werd ze toch op de vlucht toegelaten. Na het persoonlijk onderhoud CGVS zijn leden van de junta comunales naar het huis van verzoekster gekomen en hebben zij naar verzoekster gevraagd. Zij vreest in geval van terugkeer naar Venezuela te worden vervolgd door het regime omwille van haar politieke activiteiten.

2.4.3. Verzoekster stelt dat alle deelnemers aan demonstraties bloot staan aan hardhandig politieoptreden, arbitraire aanhouding en gerechtelijke vervolging en citeert ter staving van haar stelling de COI Focus addendum van 2019 en het OHCHR rapport van juli 2019 en een HRW rapport van november 2017 citeert. De Raad stelt vast dat uit de landeninformatie in het administratief dossier en geciteerd in het verzoekschrift blijkt dat er in 2017 massademonstraties plaatsvonden vanaf april tot en met juli en dat deze vaak gewelddadig werden neergeslagen en dat duizenden personen het slachtoffer werden van willekeurige aanhouding in die periode (zie IAHCR, *“Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela – Country Report”*, December 2017, p. 19 – 20 en OHCHR, *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018). Evenwel blijkt dat na deze golf van massademonstraties de politieke repressie door het Venezolaanse regime selectiever werd en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. Het OHCHR rapport *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere OHCHR rapport *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019 noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). Amnesty International stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, *Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela*, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. Een mensenrechten activist geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Uit de *“COI Focus Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat ten gevolge van de COVID crisis algemene quarantainemaatregelen, waaronder het verbod op grote bijeenkomsten, werden afgekondigd en dat na de politieke spanningen met betrekking tot het voorzitterschap van de Nationale Vergadering begin januari 2020, massale protesten uitbleven. Evenwel werd een oppositiemars in Barquisimeto in februari 2020 in aanwezigheid van oppositieleider Guaido aangevallen door *colectivos* en werd ook een demonstratie in maart 2020 in Caracas met traangas bestookt, waarna drie parlementsleden van de oppositie werden gearresteerd (p. 9).

De Raad kan dan ook op basis van de informatie in het administratief dossier vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar de informatie laat niet toe te besluiten dat sprake is van een systematische vervolging van personen omwille

van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De Raad kan verzoekster dan ook niet bijtreden waar zij stelt dat *“alle deelnemers aan demonstraties bloot staan aan hardhandig politie-optreden, arbitraire aanhouding en gerechtelijke vervolging”*. De Raad stelt vast dat verzoekster ter ondersteuning van haar stelling verwijst naar dezelfde bronnen als diegene waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissing. Voor zover zij verwijst naar passages in de COI Focus van juli 2019; het Human Rights Watch rapport van 2017 en het UNHCHR rapport van 2017, waarin wordt verwezen naar willekeurige arrestaties en oproepen door Maduro aan collectivos om op te treden tegen politieke opposanten, stelt de Raad vast dat dit als dusdanig niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Verzoekster toont hiermee evenwel niet *in concreto* aan dat bovenstaande vaststellingen, volgens dewelke deze repressie selectiever is geworden en die worden bevestigd door de recentere informatie die door verwerende partij in haar aanvullende nota wordt aangebracht, niet langer accuraat zouden zijn.

Dit blijkt ook niet uit de bronnen die worden geciteerd in de aanvullende nota van verzoekster en die betrekking hebben op de repressie van opposanten. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster zich baseert op dezelfde bronnen als diegene die worden geciteerd door het CGVS in zijn aanvullende nota, met name het Amnesty International rapport van mei 2019 en het OHCHR rapport van juli 2019. Voor zover zij hieruit concludeert dat ook tegenstanders met een gelijkaardig profiel als verzoekster specifiek worden gevisieerd en het risico lopen op willekeurige detentie, wijst de Raad er op dat noch in de bestreden beslissing noch door de Raad betwist wordt dat er willekeurig arrestaties en disproportioneel geweld kunnen plaatsvinden maar dat de repressie van opposanten na 2017 selectiever werd en dat het louter lid of sympathisant zijn van de oppositie niet volstaat om erkend te worden als vluchteling maar dat een individuele beoordeling noodzakelijk blijft. De Raad stelt vast dat verzoekster, door het louter citeren van dezelfde informatie en het poneren dat personen die een gelijkaardig profiel hebben als verzoekster riskeren specifiek gevisieerd te worden, dit uitgangspunt niet weerlegt en in elk geval niet aantoonbaar dat elke persoon die in het verleden lid was van een politieke oppositiepartij en deelnam aan massademonstraties in Venezuela in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten staat en vervolging riskeert. Hoe dan ook is een individuele beoordeling van verzoeksters vrees voor vervolging vereist op basis van haar verklaringen en de bijgebrachte landeninformatie.

2.4.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing enerzijds verzoeksters lidmaatschap van COPEI en haar deelname aan een aantal massademonstraties tegen het Venezolaanse regime als dusdanig niet betwist nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk stelt dat *“Er zijn dan ook geen indicaties dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw lidmaatschap van COPEI of uw deelname aan enkele antiregeringsdemonstraties.”* Anderzijds concludeert de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters' politiek activisme omwille van het feit dat zij *“amper documenten neerlegt”* met betrekking tot haar activisme, dat haar verklaringen hierover weinig concreet zijn en tegenstrijdig met de door haar neergelegde documenten en het feit dat haar kennis over de recente verkiezingen in Venezuela zeer beperkt is.

Waar de Raad verzoekster kan bijtreden waar zij stelt dat zij inspanningen heeft gedaan om documenten neer te leggen met betrekking tot haar politieke activiteiten en haar als dusdanig niet verweten kan worden dat zij niet meer documenten heeft voorgelegd, wijst de Raad er evenwel op dat de neergelegde documenten moeten samen met de verklaringen van verzoekster beoordeeld worden in het kader van het onderzoek naar verzoeksters vrees voor vervolging. Verder wijst de Raad er op dat de voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet cumulatief zijn en dat het leveren van een inspanning om documenten voor te leggen niet volstaat om het voordeel van de twijfel toe te kennen.

Zo verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar arrestatie in 2017 niet betwist worden in de bestreden beslissing, wordt vooral de mate van verzoeksters politieke engagement na de gebeurtenissen in 2017 en haar ware rol in de partij COPEI in twijfel wordt getrokken door verwerende partij. Hieromtrent stelt de Raad het volgende vast.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de verklaringen van verzoekster met betrekking tot haar politiek activisme vaag en weinig concreet zijn, stelt verzoekster in het verzoekschrift dat er blijkbaar een misverstand is met betrekking tot haar verklaringen met betrekking tot de frequentie van haar activiteiten. Waar zij verklaarde dat ze vier keer per week activiteiten deed voor de partij, wijst ze er op dat de frequentie van haar deelname varieerde in functie van haar studies die zij aanvatte in 2015 en in functie van de gebeurtenissen die op hun beurt de activiteiten van de partij bepaalden.

Voor zover verzoekster daarmee een verklaring tracht te geven voor het feit dat haar verklaringen over haar politiek activisme weinig concreet en vaag blijven, stelt de Raad vast dat verzoekster in het verzoekschrift zelf toegeeft dat haar opmerkingen over de inhoud van de vergaderingen niet erg nauwkeurig waren en dat de “*verfijning*” in het verzoekschrift als dusdanig niet veel concreter is dan haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud CGVS blijkt dat verzoekster zichzelf omschrijft als een militant die geen specifieke functie had maar betrokken bij campagnes en actief bij kiesbureaus (notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 5) en verklaart dat zij dichtbij het bureau van de partij woonde. De Raad stelt vast dat verzoekster in algemene en vage termen spreekt over de doelstellingen van de partij zoals het verbeteren van de situatie in Venezuela en hulp bieden aan de mensen die dit het meest nodig hebben (notities CGVS II, p. 3). Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoekster uitdrukkelijk verklaart dat er geen regionale verkiezingen werd gehouden in 2017, terwijl dit wel het geval was in de staat Carabobo, waarvan verzoekster afkomstig is, volgens de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, landeninformatie, stukken 13 en 14). Bovendien stelt zij, gevraagd aan welke verkiezingscampagnes zij heeft deelgenomen, dat zij enkel heeft deelgenomen aan één regionale verkiezingscampagne voor het burgemeesterschap in 2014, maar dat zij niet weet wie er toen burgemeester is geworden (notities CGVS II, p. 4). Waar verzoekster stelt dat verzoekster pas 18 jaar was in 2014 en dat 2014-2017 al meer dan drie jaar geleden is, biedt dit geen overtuigende verklaring voor het feit dat zij niet weet dat er regionale verkiezingen plaatsvonden en dat zij niet weet welke burgemeester uiteindelijk verkozen werd. De Raad stelt vast dat haar gebrek aan kennis over de politieke situatie bevestigt dat verzoeksters politiek engagement eerder beperkt was en dat zij in elk geval geen prominente rol vervulde binnen de partij.

Dit blijkt ook uit haar verklaringen inzake de aard van de activiteiten die zij ondernam in die periode voor de partij COPEI. Zo verklaart zij tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS dat “*haar rol binnen de partij bestond er in dat ik militante was (...) ik ging rechtstreeks spreken met de mensen op straat (...) diegenen die het op regionaal vlak allemaal organiseerde, was J.Z. Wij gingen dan rond in de gemeenschap, ronselden eigenlijk, om te zeggen op dat moment een mars plaatsvond*” (notities CGVS II, p. 3). Pas wanneer zij geconfronteerd wordt met de vermelding in de brief van COPEI dat zij leidster was en organisatrice van de werkgroepen, stelt zij dat zij een beetje de organisator was “*van de mensen die altijd op straat gingen gaan*” (notities CGVS II, p. 4). Voor zover verzoekster zichzelf in het verzoekschrift omschrijft als een “*lokale leidster*” die daarom bekend stond in haar wijk en hiervoor onder de coördinatie stond van J.Z., bevestigt zij in elk geval haar profiel van militante die weliswaar mensen aansprak om deel te nemen aan manifestaties, maar geen leidinggevende rol had op dat ogenblik. De Raad stelt ook vast dat verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat de inhoud van het document van COPEI niet strookt met haar verklaringen over haar rol binnen COPEI, niet weerlegt en ook geen duidelijkheid schept over haar rol binnen de partij. Voor zover de Raad inderdaad kan vaststellen dat de authenticiteit van het document niet betwist wordt, zegt dit op zich niets over de mate waarin de inhoud ervan al dan niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Indien zij, zoals zij zelf verklaart, verschillende keren per week deelnam aan activiteiten van de COPEI als een “*lokale leidster*”, is het niet geloofwaardig dat zij zichzelf niet van meet af aan als dusdanig voorstelt tijdens het persoonlijk onderhoud CGVS.

Ook waar zij verklaart dat zij werd aangehouden tijdens een massademonstratie in 2017, blijkt uit haar verklaringen niet dat zij werd aangehouden omwille van haar rol tijdens de manifestaties of haar lidmaatschap van COPEI, maar dat zij toen de sfeer grimmig werd terugging naar haar auto en daar door de politie werd aangehouden (notities CGVS I, p. 9) wat er eerder op wijst dat zij het slachtoffer werd van willekeurige arrestaties van demonstranten, die volgens de landeninformatie geciteerd in de bestreden beslissing, in de periode april-juli 2017, plaatsvonden.

Voor zover verzoekster stelt dat haar arrestatie overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet moet gekwalificeerd worden als vervolging of ernstige bedreiging met dergelijke vervolging, wordt dit volgens deze bepaling niet beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is indien er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar arrestatie in 2017 resulteerde in vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt *in casu* vooreerst vast dat het om een éénmalige arrestatie gaat en dat zij na één dag werd vrijgelaten. Verder blijkt niet uit haar verklaringen dat zij na haar vrijlating de volgende dag hier nog verder problemen door ondervond. Zij verklaart dat zij na het incident in 2017 volledig brak met haar politieke activiteiten en zich thuis opsloot en stopte met haar studies en werk (notities II, p. 5) en dat zij daarna slechts deelnam aan één betoging, met name in februari 2019.

Bovendien verklaart zij dat zij na de arrestatie in 2017 verder geen contact meer heeft gehad met de Venezolaanse autoriteiten en maakt zij, behalve het feit dat zij aan de luchthaven zou zijn ondervraagd door de Guardia Nacional, geen gewag van verdere problemen omwille van haar politieke activiteiten tot haar deelname aan de demonstratie in februari 2019. Verder verklaart zij dat haar broer, die volgens haar verklaringen eveneens samen met haar werd opgepakt, reeds in 2017 Venezuela verliet maar dat dit voor haar niet mogelijk was omwille van het gebrek aan financiële middelen. Waar de Raad kan aannemen dat zij op dat ogenblik niet de middelen had om te vertrekken blijkt evenwel ook uit haar verklaringen dat verzoekster verder nog twee jaar in Valencia bleef in het ouderlijk huis en daar verder ongemoeid werd gelaten, zelfs door de informanten van de juntas comunales die gevestigd zijn in buurt van haar woning (notities II, p. 8). Daaruit blijkt in elk geval dat verzoekster zelf na de arrestatie in 2017 niet verder geïnterviewd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien stelt de Raad, in navolging van het CGVS, vast dat het door haar neergelegde document van de partij COPEI waarin haar lidmaatschap wordt bevestigd, dateert van juni 2018 en dat dit volgens haar verklaringen haar thuis werd bezorgd door J.Z., de regionale leider van COPEI. Daargelaten dat verzoekster zelf verklaart niet te weten dat zij in 2018 thuis bezocht werd door JZ (notities CGVS II, p. 9), maakt verzoekster niet aannemelijk waarom zij op het moment dat zij gebroken had met haar politieke activiteiten, onder meer op aanraden van J.Z., door diezelfde persoon een dergelijk document op dat ogenblik zou worden bezorgd. De loutere bewering dat J.Z. slechts tweemaal bij haar thuis kwam en geen publieke figuur was, heft de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op tussen haar verklaring dat zij niet langer politiek actief was en zich gedeisd hield uit schrik voor de autoriteiten maar tegelijk bij haar thuis bezoek ontvangt van een regionale leider van haar partij en die haar bovendien in die periode een attest van de partij bezorgt.

Verzoekster stelt in het verzoekschrift verder dat er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging zich niet opnieuw zal voordoen en verwijst daarvoor naar het feit dat de mensen van de juntas comunales in haar wijk bij haar vader zijn langsgesproken en naar haar hebben gevraagd na haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS en voegt in de aanvullende nota een verklaring van haar vader toe. Voor zover verzoekster hiermee poogt aan te tonen dat de juntas comunales verzoekster in het oog houden en zullen viseren in geval van terugkeer, blijkt dit niet uit het door haar neergelegde document. Daarin verklaart haar vader dat hij in september 2019 *“bezoek kreeg van enkele leden van de gemeenteraad met betrekking tot een volkstelling of gezinsenquête”* waarbij ze vroegen naar verzoekster en wat ze aan het doen was; dat hij stelde dat zij meerderjarig was en hen vroeg om hen niet meer lastig te vallen en hen zei dat zij zijn huis moesten verlaten. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat uit zijn verklaring enkel blijkt dat leden van de gemeenteraad bij verzoeksters vader zijn langs geweest in het kader van een volkstelling en dat hij hen vroeg om hen niet langer lastig te vallen maar dat hieruit niet blijkt dat zij naar verzoekster op zoek zouden zijn omwille van haar politieke activiteiten.

Wat betreft het vriendschapsverzoek van M.C. op facebook stelt verzoekster in haar aanvullende nota dat deze mevrouw werkt voor de juntas comunales en dat uit stuk 3 van haar verzoek blijkt dat deze mevrouw banden onderhoudt met de burgemeester van de stad Valencia, vanwaar verzoekster afkomstig is. Voor zover uit stuk 3 bij de aanvullende nota blijkt dat de genaamde M.C. op een foto staat samen met de burgemeester van de stad Valencia, en dat uit stuk 2 blijkt dat deze mevrouw een vriendschapsverzoek heeft gedaan aan verzoekster, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit element niet van aard is om bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters politieke activiteiten en het gebrek aan geloofwaardigheid van haar verklaringen om te buigen. Het screenshot van het vriendschapsverzoek vermeldt dat M.C. zichzelf omschrijft als *“Trabajadora Social Comunitaria”* maar hieruit niet blijkt dat zij voor de juntas comunales werkt, zodat uit het enkele feit dat verzoekster dit vriendschapsverzoek heeft ontvangen maar niet beantwoord niet kan worden afgeleid dat zij daadwerkelijk geïnterviewd zou worden door de juntas comunales.

Wat betreft haar ondervraging op de luchthaven van Caracas verklaart verzoekster dat haar GSM en paspoort werden gecontroleerd, dat haar werd verteld dat de controle omwille van drugs was maar dat dit niet waar was (notities I, p. 14) dat zij vier uur moest wachten op de luchthaven en slechts op het nippertje haar vlucht haalde en dat haar papa die buiten stond heel ongerust was (notities II, p. 11). Ter terechtzitting verklaart zij dat haar werd gevraagd wat het doel van haar reis was en haar bestemming maar dat zij na het beantwoorden van een aantal vragen naar de gate kon gaan op de luchthaven en dat dit te danken was aan het feit dat zij geen documenten met betrekking tot haar lidmaatschap bij zich had. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat, voor zover verzoekster werd ondervraagd op de luchthaven bij haar vertrek, zij toch in staat was om te vertrekken en dat zij verklaart dat zij werd gevraagd naar haar bestemming en redenen voor haar vertrek, en dat zij ondanks haar lidmaatschap van COPEI toch Venezuela kon verlaten. Hieruit blijkt evenmin dat zij omwille van haar politieke activiteiten vervolgd of geïnterviewd werd door de Venezolaanse autoriteiten.

Wat tenslotte de directe aanleiding voor haar vertrek uit Venezuela betreft, haar deelname aan één betoging in februari 2019 en de daaropvolgende gebeurtenissen, blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij geen gewag maakt van problemen die zij zou hebben ondervonden tijdens deze ene manifestatie. Zij verklaart dat deze protesten in het begin niet zo gewelddadig waren (notities I, p. 12) en dat zij besliste om deel te nemen aan de betogingen omdat ze dacht dat er verandering zou komen (notities II, p. 7). Zij verklaart verder dat de betoging op vrijdag plaatsvond, dat zij op zondag met haar vader op bezoek ging bij haar oma en toen zij terug thuis kwamen zagen dat haar huis vernield was en dat zij uiteindelijk een paar dagen later besliste om het land te verlaten (notities II, p. 7). Waar de bestreden beslissing stelt dat het ongeloofwaardig is dat zij in februari 2019 plots besloot opnieuw te gaan manifesteren na eerst twee jaar niet te zijn gaan werken of studeren uit vrees om in verband te worden gebracht met de oppositie, en dit nadat haar moeder amper twee weken voordien Venezuela was ontvlucht omwille van de gebeurtenissen in 2017, stelt verzoekster dat zij hoop en energie kreeg van het feit dat Juan Guaido zichzelf tot interim-President had uitgeroepen en dat zij vond dat zij dit moest doen om verandering te bewerkstelligen. Voor zover zij stelt dat het vertrek van haar moeder hier niets aan zou veranderen, stelt de Raad vast dat zij hiermee geen verklaring biedt voor het feit dat zij plots haar angst om politiek actief te worden overwon en kan zij de vastgestelde ongeloofwaardigheid op dat vlak ook niet herstellen. Bovendien stelt de Raad vast dat zij weliswaar verklaart dat hun huis werd vernield en vermoedt dat dit verband houdt met haar deelname aan de betoging begin februari 2019, maar hier verder ook geen begin van bewijs aanbrengt.

Uit bovenstaande vaststellingen met betrekking tot verzoeksters verklaringen inzake de arrestatie in 2017 en verzoeksters politieke profiel in het licht van de beschikbare landeninformatie, volgt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij, gezien haar beperkte politiek profiel en het feit dat de kern van haar politieke activiteiten dateert van de periode 2014-2017 in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zal staan in geval van terugkeer.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikelen 48/6 § 4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen in hoofde van verzoekster.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moet aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt.

Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS en door verzoekster blijkt niet dat verzoekster dergelijk risico loopt in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (*Ibid.*, punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, met name “*a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*” wat volgens het Hof “*de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst*” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekster en het heeft volgens het Hof ook betrekking op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, punt 32).

Waar verzoekster, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zich steunt op dezelfde elementen als deze die aan de basis liggen van haar vraag om als vluchteling te worden erkend, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen in punt 2.4. van dit arrest en dat er geen concrete elementen zijn aangebracht waaruit zou

blijken dat verzoekster in de negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten zouden kunnen staan in geval van terugkeer.

Voor zover verzoekster ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stelt zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat “er sprake is van ernstige voedseltekorten en van een volledig falende gezondheidszorg”, dat “vrouwen vaak het eerste slachtoffer zijn in het geval van een crisissituatie zoals in Venezuela”, en dat “er niet enkel sprake is van ‘ongelijkheden in voorzieningen zoals vermeld in de bestreden beslissingen maar over het duidelijk falen van een Staat waar de meest fundamentele basisrechten (voedsel, medicatie, scholing, etc.) niet gewaarborgd zijn”.

Waar verzoekster verwijst naar de tekortkomingen van het gezondheidssysteem in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: “*De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.*” Voor zover verzoekster medische problemen zouden hebben, wat niet blijkt uit het verzoekschrift, dient zij zich te wenden tot de procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoeksters reële risico op ernstige schade omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster moet daarbij aantonen dat haar persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissing en in de aanvullende nota zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekster voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van haar situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten blijven onvoldoende en uit studies blijkt dat 74% van de families een of andere vorm van voedselgerelateerde copingstrategieën gebruikt (COI Focus 2020, p. 44). Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Verzoekster toont evenwel niet aan dat zij een kwetsbare persoon is die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefde in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zal bevinden. Zo blijkt uit haar verklaringen dat haar vader nog steeds in Venezuela woont (notities CGVS II, p. 10 alsook haar grootouders, ooms en tantes (notities CGVS I, p. 8), dat zij werkte in een privé-kliniek (notities CGVS II, p. 6) en studeerde aan de Universiteit (notities CGVS II, p. 2).

Waar zij aanvoert dat uit de COI Focus en het Rapport van Foreign and Commonwealth Office blijkt dat vrouwen vaak het eerste slachtoffer zijn in het geval van een crisissituatie in Venezuela, stelt de Raad vast dat de door verzoekster geciteerde landeninformatie vermeldt dat vrouwen, kinderen en baby's nog meer getroffen worden door honger en dat vrouwen rechten onder druk staan. Verzoekster toont hiermee evenwel niet *in concreto* aan dat verzoekster, als hoog opgeleide jonge vrouw met professionele ervaring niet in staat zou zijn in haar elementaire behoeften te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat zij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van extreme armoede en aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen in de zin van de hoger geciteerde rechtspraak van het EHRM.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *“Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”* Vooreerst wijst het Hof er op dat “[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict” (HvJ, C-285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29). Het Hof vervolgt: “Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest *Elgafaji*, reeds aangehaald, punt 43)”. (*ibid*, punt 30). Het Hof besluit: “Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”.

Uit de landeninformatie bijgebracht door partijen blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een enorme politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, politie inlichtingendiensten en de *collectivo's* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019, wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen.

Uit de *“COI Focus – Venezuela Situatieschets”* van 15 mei 2020 blijkt dat door de aanhoudende politieke crisis de staatsinstellingen veel macht hebben verloren en door het ontbreken van een onpartijdig en functioneel rechtssysteem hebben gewapende groeperingen het ontstane vacuüm ingevuld, die in een aantal staten in Venezuela hebben geleid tot gewapende conflicten tussen rivaliserende groeperingen of

tussen gewapende groeperingen en de Staat. Dit heeft tot gevolg dat de Staten Zulia, Tachira, Apure, Amazonas en Bolivar niet alleen geconfronteerd worden met een hogere mate van crimineel geweld maar, door de aanwezigheid van onder meer Colombiaanse paramilitaire groeperingen, ook met een gewapend conflict. Verzoekster is evenwel niet afkomstig van één van deze Staten.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse staat Carabobo, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zoals gedefinieerd door het Hof van Justitie. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET